

Jan Ihnát

Jan Ihnát se narodil 25. června 1950 na východním Slovensku v okrese Vranov nad Topľou. Jeho rodina chodila do kostela, ale nebyla nijak nábožensky založena. Jeho tatínek byl tesař a maminka byla v domácnosti. Měl jen jednoho sourozence, o 5 let mladšího bratra. Jeho dědeček z matčiny strany byl nadšený komunista a chtěl se dokonce přestěhovat do Ruska.

Východní Slovensko bylo plné alkoholu, což znamenalo, že vyrůstal v prostředí alkoholismu, což mu už od dětství nesmírně vadilo. Když Pan Ihnát dovršil 18. roku přestal asi na 20 let pít, protože měl strach, aby také tak neskončil.

Se svojí rodinou si příliš nerozuměl, protože jeho myšlenky byly v spíše v duchu intelektuálních a náboženských záležitostí, nežli materiálních a každodenních starostí. Vždy rád četl a přemýšlel.

Ve škole se Jan dobře učil a proto hned po základní škole nastoupil na Střední průmyslovou školu v Humenném, na obor měření a regulace technologických procesů.

Když v roce 1968 vstoupily armády zemí Varšavské smlouvy přes hranice do ČSSR, byl Pan Ihnát teenager a k sovětským vojákům cítil odpor. S kamarády sundávali informační cedule aby okupanti zabloudili, psali na silnice hesla jako třeba "Jdi domů, Ivane!" a tak dále.

Pan Ihnát v roce 1970 odmaturoval a poslal si přihlášku do kněžského semináře na Slovensku, kde ho ale odmítli. Tak hned po maturitě nastoupil na vojnu do Valašského Meziříčí. Tam měl na starosti kontrolu přístrojů na měření radioaktivity. Právě na vojně se poprvé setkal s řádem Salesiánů, a ve svých volných chvílích začal navštěvovat místní kostel. Začal přemýšlet o svém duchovním životě a definitivní rozhodnutí stát se knězem padlo během návštěvy Živčákovy hory u Turzovky a Mariánské hory v Levoči. Zde dle svých slov zažil osvětlení. Následně se zcela zřekl alkoholu a slíbil si, že bude usilovat o duchovní cestu.

O náboženskou literaturu si napsal do Říma odkud mu poslali knihy ke studiu. Sám říkal, že ho nejvíce ovlivnila kniha "Píseň o Bernadettě" od Franze Werfela. Rodina jeho pohnutky a názory nechápala, byla proti, stal se trochu "černou ovčí" rodiny.

Odstěhoval se k příbuzným na Ostravu kde ale stále navštěvoval kostel a pracoval jako mechanik-měřič v továrně. V Ostravě si opět podal přihlášku do kněžského semináře do Litoměřic, opět mu ale žádost zamítli.

V roce 1972 se tedy rozhodl že bude studovat na kněze tajně, v podstatě ilegálně. Začal se vzdělávat u kněze ve Frýdlantu nad Ostravicí. Byl upozorněn na rizika která by mu popřípadě mohla hrozit. Studoval také u profesora Josefa Zvěřiny, který byl v 50. letech vězněn. Josef Zvěřina se věnoval především dogmatice. Jeho semináře probíhaly u něho v bytě a účastnilo se jich asi 8 studentů.

Na kněžskou dráhu studoval více než 10 let. Během studia se setkal s řadou lidí, kteří byli kvůli svému náboženskému přesvědčení mučeni a vězněni StB.

Pan Jan Ihnát Chartu 77 nepodepsal protože na sebe nechtěl upozornit, aby ho nezačala sledovat StB a neodhalila tajné skupinky věřících.

Pokračoval tedy ve studiu také u profesora Josefa Novosada, kterého Pan Ihnát popisuje jako dobrého psychologa a naučil Pana Ihnáta jak vést skupiny věřících rodičů a dětí.

V říjnu roku 1978 se Jan Ihnát přestěhoval do Prahy a začal zde pracovat.

Svoji skupinku rodičů a dětí začal vést v roce 1979. Celkem měl na starosti asi 15 lidí. Jezdili na různé výlety, hráli fotbal a trávili společně prázdniny. Scházeli se 1x do měsíce a trávili spolu víkendy. Pořádali také zájezdy do východního Německa. Společně se modlili a mše kromě bytů provozovali také v přírodě. Zajišťoval pro ně tajný tisk tehdy zakázané literatury - Antoine de Saint-Exupéry a nebo Jaroslava Foglara.

Většina z nich byli vzdělaní lidé kteří se ale nemohli jinde kariérně rozvíjet než ve apolitické vědě. Byli to tedy geologové, matematici a přírodovědci.

Jan Ihnát byl tajně vysvěcen 2. listopadu 1984. Pana Ihnáta vysvětil biskup Joachim Meisner. Museli si mezi sebou všichni věřit že mezi nimi není donašeč StB. Samotný

den jeho svěcení se táhl v duchu smutku a strachu, neboť ve stejný den v Polsku pohřbívali Jerzyho Popieluszka, který byl zabit polskou bezpečnostní službou.

V roce 1989 se zúčastnil demonstrací.

Po revoluci se mu otevřely nové možnosti. Cestoval do Vatikánu, zdokonalil se v italštině a prováděl turisty po Praze.

Dodnes pobývá v centru dětí a mládeže u Salesiánů Dona Bosca v Kobylisích. Má rád vtipy a rád je předává ostatním. Tak na příklad tento... "Umírá dědeček, a jako poslední přání chce vstoupit do komunistické strany. No tak jako poslední přání je svaté, tak ho předseda přijme, říká: Proč jste vlastně do té strany chtěl vstoupit? No jsem chtěl udělat radost svému synovi. Říká: Radost? Víte můj syn má vždycky velikou radost, když umře nějaký komunista."

Jeho životní motto je věta svaté Terezie z Ávily: Nada te turbe, nada te espante. Ať tě nic neděsí, ať tě nic nezneklidňuje, všechno pomíjí, jedině Bůh zůstává. A sám k tomu dodává "Ani Sovětský svaz nebyl věčný."